

KRAJSKÝ ÚŘAD KARLOVARSKÉHO KRAJE

ODBOR DOPRAVY A SILNIČNÍHO HOSPODÁŘSTVÍ

Se sídlem: Karlovy Vary, Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary – Dvory, Česká republika

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 2. března 2018
KRAJSKÝ ÚŘAD KARLOVARSKÉHO KRAJE

ROZHODNUTÍ

podpis

VYPRAVENO

Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako správní orgán věcně příslušný dle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s ustanovením § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě odvolání účastníka řízení,

..... včas podaného dne 3. října 2017, rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí, ze dne jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl minimálně z nedbalosti dopustit tím, že dne okolo 20:06 hodin, na silnici č. I/21, v obci Stará Voda, ve směru jízdy na Cheb, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., řídil osobní vozidlo spz kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem LaserCam 4, výr. číslo LE0469, naměřena rychlost jízdy 95 km/hod., po odečtu toleranční srážky, která je při hodnotách do 100 km/hod. ± 3 km/hod., byla rychlost jeho jízdy 92 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 42 km/hod. Svým jednáním měl obviněný porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupkové jednání byla obviněnému, ve smyslu ustanovení § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 5.000 Kč a dále, ve smyslu ustanovení § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, správní trest zákazu činnosti ve smyslu zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců. Zároveň byla obviněnému, ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, stanovena povinnost náhrady nákladů předmětného řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

V odvolacím řízení rozhodl Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu,

t a k t o :

Rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí, ze dne se ruší a věc se vrací k novému projednání.

Účastník řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu): [REDAKCE]

Odůvodnění:

Dne 3. října 2017 podal účastník řízení, pan [REDAKCE] odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne [REDAKCE] kterým byl shledán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. S ohledem k datu převzetí rozhodnutí účastníkem řízení se jedná o odvolání podané v zákonné lhůtě. Podané odvolání je přípustné.

Dle Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, územního odboru Cheb, dopravního inspektorátu (dále jen „PČR“), dne [REDAKCE] hodin, řídil obviněný [REDAKCE] na silnici č. I/21, v obci Stará Voda, ve směru jízdy na Cheb, osobní vozidlo [REDAKCE], spz. [REDAKCE], kdy mu v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., byla silničním laserovým rychloměrem LaserCam 4, výř. číslo LE0469, č. snímku 236, naměřena rychlost jízdy 95 km/hod., po odečtu toleranční srážky pak 92 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 42 km/hod. Dle šetření PČR je řidič [REDAKCE] podezřelý z porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. S řidičem [REDAKCE] bylo sepsáno oznámení přestupku, s jehož obsahem byl seznámen, toto podepsal a k tomuto se vyjádřil tak, že si nevšiml skutečnosti, že se za jízdy stále nachází v obci, a to v důsledku jeho celkové únavy, přetíženosti a stresu z práce.

Daná záležitost byla k projednání přestupku postoupena ve smyslu ustanovení § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky k vyřízení správnímu orgánu prvního stupně, který dne 21. srpna 2017 zahájil řízení ve věci přestupku (doručeno fikcí) a předvolal obviněného k ústnímu projednání věci na den [REDAKCE]. Dne [REDAKCE] byla správnímu orgánu prvního stupně doručena prostřednictvím e-mailové korespondence omluva obviněného z nařízeného jednání, jež byla následně doplněna ještě vyjádřením obviněného ke spáchanému přestupku. Na základě zjištěných skutečností pak správní orgán prvního stupně, po projednání věci v nepřítomnosti obviněného, rozhodl dne [REDAKCE] ve věci tak, že obviněný [REDAKCE] svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak z nedbalosti přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně obviněnému správní trest pokuty ve výši 5.000 Kč a správní trest zákazu činnosti ve smyslu zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání šesti měsíců. Zároveň uložil obviněnému povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1.000 Kč. Rozhodnutí, které obsahovalo bezchybné poučení o opravném prostředku, bylo obviněnému doručeno za využití fikce doručení dne [REDAKCE].

Dne [REDAKCE] podal obviněný [REDAKCE] (dále jen „odvolatel“) odvolání, jímž napadá zejména výrok rozhodnutí o uložení správního trestu pod bodem 2), tedy výrok rozhodnutí o uložení správního trestu zákazu činnosti na dobu 6 měsíců. Odvolatel žádá, aby

bylo od uložení tohoto správního trestu upuštěno, přičemž svou žádost opírá o vážné osobní důvody. Odvolatel se domnívá, že výchovný charakter uloženého správního trestu bude naplněn již samotnou pokutou. S ostatními částmi výroku napadeného rozhodnutí odvolatel souhlasí, pouze se ohrazuje vůči vyjádření správního orgánu prvního stupně, že svým jednáním ohrozil chodce.

Vzhledem ke skutečnosti, kdy správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup v souladu s ustanovením § 87 správního řádu a o podaném odvolání nerozhodl v rámci autoremedury, bylo podané odvolání spolu se spisovým materiálem postoupeno dne 23. října 2017, dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu, odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí, a to dopisem ze dne 25. října 2017.

Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako věcně příslušný odvolací správní orgán (dále jen „odvolací správní orgán“) přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, které jeho vydání předcházelo, a vycházel přitom z předložené spisové dokumentace. Po prostudování předložené spisové dokumentace je odvolací správní orgán toho názoru, že v daném případě došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, kdy správní orgán má zákonnou povinnost postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

Odvolací správní orgán shledal pochybení správního orgánu prvního stupně zejména v porušení ustanovení § 3 správního řádu, dle něhož postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Toto pochybení spatřuje odvolací správní orgán v postupu správního orgánu prvního stupně, který se v rámci dokazování opřel o *Záznam o přestupku* ze dne 9. července 2017 (založen ve spise na listu číslo 4), konkrétně pak o fotografie, které byly výstupem z měřicího zařízení a které jsou součástí tohoto dokumentu, ačkoliv tyto nemají ve vztahu k prokazování spáchaného přestupku potřebnou vypovídající hodnotu, a to s ohledem na jejich vysoce nekvalitní provedení.

Jak judikoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 19. srpna 2016, č. 6 As 144/2016-36, citují: „...v *obecné rovině záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy. Fotografie pořízená měřicím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (srov. pro ilustraci např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).“.*

Odvolací správní orgán je však toho názoru, že v daném případě **nebylo možno v tomto duchu postupovat**, neboť pořízené fotografie jednoznačně neumožňovaly s jistotou rozeznat měřené vozidlo, ani jeho registrační značku. Že se jedná o fotografie velmi nekvalitní lze bezpochyby usuzovat z toho, že registrační značka je zde zcela nečitelná (jak z fotografie zachycující celé vozidlo, tak ani z výseče detailu nelze rozlišit byť jen jediný znak uvedený na registrační

značce), rozeznat nelze ani žádné další detaily vozu, stejně tak jako ani osazenstvo uvnitř vozu. Ze všech pořízených fotografií je patrné pouze to, že je na snímku vozidlo, jež má dvě zpětná zrcátka, rozsvícená přední světla a přední masku s logem uprostřed. Takové fotografie pořízené měřicím zařízením jistě nemohou, bez provedení jiných důkazů, sloužit jako podklad pro ztotožnění zde zachyceného vozidla s vozidlem odvolatele. Vzhledem ke skutečnosti, kdy správní orgán v dané věci žádné další dokazování nevedl, lze jednoznačně usuzovat, že ztotožnění vozidla odvolatele s vozidlem na fotografiích bylo správním orgánem prvního stupně provedeno primárně na základě informací obsažených v *Úředním záznamu* zasahujícího policisty a v *Oznámení přestupku*, tedy šlo o takový způsob použití těchto dvou podkladů pro vydání rozhodnutí, který lze jen stěží označit za toliko podpůrný či dokreslující. Takový postup ostatně plyne rovněž z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, kde se sice správní orgán o zhoršené kvalitě fotografií přímo nezmiňuje, ovšem opakovaně zde vyjadřuje přesvědčení, že vozidlo odvolatele nebylo možno zaměnit s jiným vozidlem, jelikož toto bylo údajně zastaveno bezprostředně po zaměření rychlosti a po celou dobu měla hlídka PČR vozidlo v dohledu, což jsou informace získané výlučně z *Úředního záznamu* a *Oznámení přestupku*. Je tedy zřejmé, že správní orgán pořízené fotografie posuzoval ve spojení s údaji obsaženými ve zbylých podkladech vyhotovených zasahujícími policisty, kdy však uvedená kombinace podkladů nemohla poskytnout dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům dle ustanovení § 3 správního řádu.

Shora nastíněné použití *Úředního záznamu* a *Oznámení o přestupku*, tedy použití těchto dokumentů jako rozhodujících za situace důkazní nouze, je nepřijatelné – viz dále již zmiňovaný rozsudek NSS, citují: „Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž nelze úřední záznam či oznámení o přestupku použít jako rozhodující důkaz. V rozsudku ze dne 22. ledna 2009, 6 As 144/2016 č. j. 1 As 96/2008 - 115, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS; ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 11; ze dne 24. července 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, bod 11; ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, bod 30). Úřední záznam totiž sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54), neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (náleze Ústavního soudu ze dne 11. března 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373).”

Na základě shora uvedeného odvolací správní orgán neshledal, že by v daném případě byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně a v duchu zmiňovaných judikátů je toho názoru, že v rámci řízení o přestupku odvolatele mělo být v této situaci, tedy v situaci důkazní nouze, správním orgánem prvního stupně dokazování doplněno výsledkem svědků, a to zakročujících příslušníků PČR. Na tomto závěru nic nemění ani ta skutečnost, že odvolatel v rámci řízení vůbec nerozporoval, že by přestupek spáchal (tedy byl v tomto ohledu jaksi procesně pasivní), stejně tak jako danou situaci nemění ani fakt, že předmětné fotografie nebyly jediným důkazem (za situace, kdy správní orgán prvního stupně své rozhodnutí opřel i o další podklady jako *Oznámení přestupku* a *Úřední záznam*, z nichž plyne, že rychlost byla měřena vozidlu odvolatele, neboť zasahující policista ani na okamžik neztratil vůz z dohledu). Procesní pasivita

obviněného, ba ani samotné doznání obviněného z přestupku, nezbavuje správní orgán povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ani nic nemění na závěru, že *Úřední záznam* nelze v přestupkovém řízení použít vždy jako rozhodující důkaz o vině. Odvolací správní orgán je proto toho názoru, že fotografie z měřicího zařízení ani v kombinaci s dalšími v řízení provedenými důkazy neposkytovala správnímu orgánu skutkové zjištění, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti.

Správní orgán prvního stupně tedy zatížil své rozhodnutí takovou vadou, pro kterou odvolacímu správnímu orgánu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání. V dalším řízení bude na správním orgánu prvního stupně, aby posoudil, zda lze skutkový stav – konkrétně ztotožnění odvolateleova vozidla s vozidlem, jehož rychlost byla změřena – prokázat jinak než pouze *Úředním záznamem* a *Oznámením přestupku*, a případně doplní dokazování.

V dalším spatřuje odvolací správní orgán pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvést informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí. Z obsahu spisové dokumentace, zejména pak z obsahu e-mailové korespondence odvolatele se správním orgánem (založeno ve spise na listech číslo 12 a 13 a dále na listu číslo 15), je odvolacímu správnímu orgánu známo, že se odvolatel vyjadřoval ke spáchanému přestupku, namítal, že si nevšiml, že je stále v obci, byl měřen za zástavbou, kde se již rozjížděl na 90 km/hod. Dále namítal, že řidičské oprávnění vlastní již 21 let a dosud nedošlo k závažnějšímu prohřešku. Rovněž je z těchto podkladů zřejmé, že se odvolatel vyjadřoval ke své neúčasti na ústním jednání, kterou jistým způsobem odůvodnil. Správní orgán prvního stupně pak reagoval na námitky a vyjádření odvolatele v odůvodnění svého rozhodnutí, dle názoru odvolacího správního orgánu, zcela nedostatečně, když:

- se nedostatečně zabýval vyjádřením a námitkami odvolatele, že si nevšiml, že je stále v obci, byl měřen za zástavbou, kde se již rozjížděl na 90 km/hod. Správní orgán prvního stupně se o vznesených námitkách odvolatele sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňuje, ovšem toliko obecně ve vztahu k hodnocení formy zavinění spáchaného skutku a naplnění materiální stránky přestupku. Samotná námitka odvolatele, že se rozjížděl na 90 km/hod., přitom již sama o sobě nemůže v řízení obstát, když odvolateli byla naměřena rychlost jízdy (již po započtení toleranční odchylky) vyšší jak 90 km/hod., tedy v hodnotách překračujících i nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec.
- k vyjádření odvolatele ohledně jeho neúčasti na jednání správní orgán konstatoval, že odvolatel svou nepřítomnost neomluvil, pouze informoval o tom, že se k jednání neodstaví. S tímto stanoviskem se odvolací správní orgán neztotožnil, kdy podle obsahu e-mailové korespondence je možno usuzovat, že se jedná o omluvu z účasti na jednání, která je rovněž náležitě odůvodněna. Pakliže správní orgán prvního stupně i přesto dospěl po své úvaze k opačnému závěru, tedy k tomu, že se o omluvu nejedná, potažmo že není omluva důvodná, bylo na něm, aby se s tímto svým postojem argumentačně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, tedy aby zdůvodnil, proč se domnívá, že se o řádnou omluvu nejedná nebo proč nebylo odvolatelově omluvě vyhověno.

Závěrem ještě odvolací správní orgán dodává, že se neztotožnil ani s tvrzením správního orgánu (viz strana druhá odstavec osmý napadeného rozhodnutí), že *Oznámení o zahájení*

správního řízení a předvolání k ústnímu projednání věci bylo odvolateli doručeno (a řízení tímto úkonem zahájeno) dne 29. srpna 2017. Z obsahu doručanky, která se nachází na druhé straně dokumentu založeného ve spisové dokumentaci na listu č. 11, je odvolacímu správnímu orgánu známo, že písemnost byla odvolateli doručována za využití fikce doručení, ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, tedy doručena byla již 21. srpna 2017 a tímto dnem bylo správní řízení také zahájeno.

Zjištěními a shora popsányými pochybeními zatížil správní orgán prvního stupně své rozhodnutí vadou, které činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Odvolací správní orgán, nemaje jiné možnosti, pak musel napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět k novému projednání. V novém řízení ve věci bude správní orgán prvního stupně postupovat tak, aby odstranil zjištěné pochybení shora nastiněným způsobem.

V dalším je na odvolacím správním orgánu, aby se vyjádřil k obsahu podaného odvolání.

Odvolatel ve svém podání napadá zejména výrok rozhodnutí o uložení správního trestu pod bodem 2), tedy výrok rozhodnutí o uložení správního trestu zákazu činnosti na dobu 6 měsíců. S ostatními částmi výroku odvolatel souhlasí. Odvolatel žádá, aby na něj byla vztažena výjimka a od uložení správního trestu zákazu činnosti bylo upuštěno. Svou žádost opírá o vážné pracovní a osobní důvody tkvící v nutnosti udržení si zaměstnání obecně prospěšného charakteru a zabezpečení rodiny, podotýká, že na držení řídičského oprávnění je plně závislý jak z hlediska dopravy do zaměstnání, tak z hlediska péče o svou partnerku ve vysokém stadiu těhotenství, namítá, že správní trest zákazu činnosti pro něj představuje nikoliv výchovný, nýbrž devastační charakter. V souvislosti s již uvedeným odvolatel vyjadřuje své přesvědčení, že výchovného charakteru bude dosaženo již samotným udělením správního trestu pokuty.

K této námitce uvádí odvolací správní orgán následující.

Dle ustanovení § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky sice lze od uložení správního trestu upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. V řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích jsou však správní tresty ukládány podle zvláštního právního předpisu, kterým je v daném případě zákon o silničním provozu, konkrétně jeho ustanovení § 125c odst. 5 a násl. V případě kolize právních norem (tedy v případě, kdy na tutéž věc dopadá několik navzájem si protirečících právních norem), ke které zde evidentně dochází, je třeba dle obecně platných zásad aplikovat právní princip „*Lex specialis derogat generali*” („zvláštní zákon ruší obecný“), dle něhož zvláštní právní úprava, tedy užší právní norma, má přednost před úpravou obecnou, tedy normou širší, která se uplatní jen tam, kde zvláštní předpis věc neupravuje. Vzhledem ke shora uvedenému je proto třeba vycházet striktně z dikce ustanovení § 125c odst. 9) zákona o silničním provozu, dle něhož nelze od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 téhož zákona v rozhodnutí o přestupku upustit.

Z uvedených důvodů je třeba vznesenou námitku odvolatele odmítnout s tím, že této nelze vyhovět. V opačném případě by se totiž jednalo o postup v rozporu s právními předpisy a obecně platnými právními principy.

Odvolatel dále namítá, že nesouhlasí s obviněním správního orgánu prvního stupně, dle něhož měl svým jednáním ohrozit chodce. K tomuto odvolatel uvádí, že rychlost mu byla naměřena

na konci obce, kde není žádná zástavba a ani okolí nenasvědčuje tomu, že by byl řidič stále v obci. Odvolatel kategoricky odmítá, že by byl svým jednáním někoho ohrozil, kdy podotýká, že nikoho nezranil, a to ani příslušníka PČR, který vyběhl v rámci výkonu své pracovní činnosti z houští.

V případě této části odvolání lze považovat vznesenou námitku odvolatele za částečně opodstatněnou, a to vzhledem k již shora uváděným skutečnostem, kdy nebylo ze strany správního orgánu postupováno v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, kde bylo správnímu orgánu vytýkáno, že se nedostatečným způsobem vypořádal s vyjádřením odvolatele a s jeho námitkami. Vznesení této námítky odvolatelem jen potvrzuje správnost úsudku odvolacího správního orgánu. Jak již odvolací správní orgán uvedl, správní orgán prvního stupně se s námitkami odvolatele nevypořádal dostatečně, kdy tyto pouze shrnul v rámci své úvahy o formě zavinění a naplnění materiální stránky přestupku. Více se k námitkám nevyjadřoval, tyto ani nerozporoval, ani nekviťoval. V dalším tedy bude na správním orgánu prvního stupně, aby se s touto částí odvolání (při hodnocení naplnění materiální stránky přestupku) ve svém rozhodnutí vypořádal argumentačně lépe, a to způsobem, který nebude v odvolateli následně budit dojem, že je nad rámec spáchaného skutku obviněn i z faktického ohrožení chodců, respektive z toho, že by v důsledku svého jednání ohrozil přímo nějakého konkrétního chodce.

Na základě shora uvedených skutečností rozhodl odvolací správní orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Vzhledem ke složitosti případu rozhodl odvolací správní orgán ve lhůtě podle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Vyhotoveno v Karlových Varech dne 12. února 2018

[REDAKCE]
odbor dopravy a silničního hospodářství

Doručí se:

- Městský úřad Mariánské Lázně, odbor dopravy a vnitřních věcí + spis
- [REDAKCE]

